

[Rahbæk Møller]

følgelig skal der også tages hensyn til, hvad folk har i formue osv. Det kan vi gå igen- nem.

Hr. Estrup rejste et afgørende princip- spørgsmål: skal man bruge en summarisk løsning eller en individuel? Det var også det, hr. Erling Olsen sagde. Jeg tror, vi er nødt til at have et gennemsnit, en eller anden sammenvejning af de to ting. Jeg tror, vi er nødt til at have en forholdsvis summarisk regel for de mange. Den må gerne være mere udbyg- get end i vores forslag. Måske burde man tage hensyn til antallet af børn og forsørger- pligt og meget andet og naturligvis til, om de har personlig formue, og om de har anden gæld.

For de folk, der på grund af sammenstød af mystiske omstændigheder for så vidt har en god indtægt, men alligevel ikke kan betale – dem vil der være – har vi jo skifteretterne. Jeg forstår, der også er flertal i Folketinget for at lempe betingelserne for at få gældssa- neret ved skifteretten, således at også folk med studiegæld kan komme ind under det. Det forstod jeg på førstebehandlingen af det socialdemokratiske forslag herom, så jeg mente egentlig, at tingene var på plads.

Jeg mener, det individuelle og det summa- riske kan sammenarbejdes, og jeg tror, det er det, vi skal bestræbe os på.

Fru Pia Kjærsgaard spurgte, hvor vi har vores tal fra, fordi hun havde noteret, at der var en forskel mellem ministerens oplysning- er og vores. Vi har vores tal fra den under- søgelse, Statens Uddannelsesstøtte har lavet.

I øvrigt vil jeg konstatere, at der er én ting, vi mangler, og det er bedre statistiske oplysninger. Vi har været nødt til at fremsæt- te vores forslag uden overhovedet at have gjort os overvejelser om, hvad det egentlig koster, og det synes jeg er lidt pinligt. Men vi har ikke – vi kender dem i hvert fald ikke – statistiske oplysninger, der kunne hjælpe os til at regne dette ud, og det skal vi selvfølgelig have, det er klart.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, der er sagt mange rigtige ting, og der er især stillet mange virkelig gode spørgsmål. Jeg tror, ingen forventer, at jeg skal besvare de spørgsmål i dag. Mange af dem glæder jeg mig selv til at se svarene på.

Hr. Erling Olsen beskrev en meget enkel ordning, hvorefter man siger: hvor meget har vedkommende skullet betale i skat? Det er cirka halvdelen. Derefter er der den anden halvdel tilbage, hvor man så kan forlange, at halvdelen af denne halvdel skal gå til tilba- gebetaling af studiegæld, det vil sige 25 pct.

Det er jo enkelt, og det er også enkelt at sige, at efter 10 år er man færdig med den sag. Det er enkelt, og det er ikke sikkert, det vil være voldsomt dyrt, det kan vi da prøve at regne på, men spørgsmålet er, om det er rimeligt, og om det er let at administrere. Et forslag kan godt være let at beskrive uden at være let at administrere.

Vi skal vel tage hensyn til, hvad for en skattekommune folk har boet i. Dette med, at man skal have betalt halvdelen i skat, er jo forskelligt, alt efter om man har boet i Københavns Kommune eller man har boet i en langt billigere kommune. Vi skal altså kig- ge på 10 år gamle selvangivelser.

Så er spørgsmålet, om det er rimeligt at sige, at efter 10 år afskriver vi resten. Det kan være rimeligt i nogle tilfælde, men i an- dre tilfælde kan det være særdeles urimeligt.

Det, jeg ville sige om hr. Erling Olsens forslag, er, at det er let at forklare, derfor har det politisk styrke. Jeg kan godt se, at det ligner det forslag, der er fremsat af SF, men jeg er bange for, at det vil være fantastisk svært at administrere, og det vil betyde en vurdering, næsten en historisk kulegravning, af utrolig mange menneskers færden og til- værelse de sidste 10 år. Måske har jeg mis- forstået noget, men sådan som det her blev fremstillet, rejser det disse spørgsmål hos mig.

Vi skal undgå, at alt for mange skal have endevendt deres økonomiske forhold. Vi skal undgå at klientgøre folk. Vi skal sørge for, at så mange som muligt ikke får deres gæld i Hypotekbanken. Vi skal prøve at hjælpe dem, mens de er i en helt normal afbetalings- situation.

Hr. Rahbæk Møller mente, det var urime- ligt, at man efter regeringens forslag skulle vente i 10 år, og mente også, at det var uri- meligt at sætte en 50.000 kr.s grænse for, hvem der kan få noget, altså det, der svarer til halvdelen af socialindkomsten. Det er re- geringens forsøg på at finde et objektivt og let administrerbart kriterium, som kan ud- skille en lang række låntagere, så vi undgår